

Moja chora poezja

Żyłaś mną!
Żyłaś we mnie!
Byłaś mną!
I nadal nią jesteś!
Zabijałaś i niszczyłaś mą duszę... każdą jej część.
Ogarniałaś mój umysł
Setki mych myśli zamieniałaś w tysiące i miliony własnych ...
Nigdy nie żyłem!
Nigdy nie oddychałem!
To Ty żyłaś za mnie!
To Ty oddychałaś za mnie!
To było i jest Twoje życie... ja swojego nigdy nie miałem, bo nie istniałem...
Istniałem tylko w swej chorej wyobraźni, ale nawet tam byłaś.
Zjadałaś resztki mojego człowieczeństwa...napawałaś się tym, ogarniając mą duszę i cały mój
umysł.
Byłaś dla mej duszy jak narkotyk... dla mego umysłu karmą, którą się karmiłem potrzebując
więcej i więcej i więcej...
Myślałem że żyję tak jak żyje każdy lecz, to Ty mi pozwalałaś żyć sobą!
Zjadałaś me myśli i duszę każdego dnia o każdej minucie i sekundzie.

Ty i ja skazani na siebie na wieki! Moje ciało, Twoja dusza...
dopóki śmierć nas nie rozłączy...
Ty i ja moja chora poezjo!

